

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Aziz Melki (C-188/10), Sélim Abdeli (C-189/10)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation — Wykładnia zasad ogólnych prawa Unii oraz art. 67 i 267 TFUE — Uprzednie obligatoryjne skierowanie sprawy do Conseil constitutionnel, jeżeli domniemana niezgodność przepisu prawa krajowego z konstytucją wynika z jego niezgodności z postanowieniami prawa Unii — Pierwszeństwo prawa Unii wobec prawa krajowego — Swobodny przepływ osób — Brak kontroli osób na granicach wewnętrznych

Sentencja

1) Artykuł 267 TFUE stoi na przeszkodzie istnieniu przepisów państwa członkowskiego, które wprowadzają wpadkową kontrolę zgodności konstytucją ustaw krajowych, o ile priorytetowy charakter tego postępowania skutkuje uniemożliwieniem — zarówno przed skierowaniem pytania o zgodność z konstytucją do sądu krajowego sprawującego kontrolę nad zgodnością ustaw z konstytucją jak i, ewentualnie, po wydaniu orzeczenia w tej kwestii przez ten sąd — wszystkim pozostałym sądom krajowym skorzystania z ich uprawnień lub spełnienia obowiązku polegających na wystąpieniu do Trybunału z pytaniami prejudycjalnymi. Natomiast art. 267 TFUE nie stoi na przeszkodzie istnieniu takiego uregulowania krajowego, o ile pozostałe sądy krajowe zachowują swobodę:

— zwrócenia się do Trybunału Sprawiedliwości z każdym pytaniem prejudycjalnym, jakie uważa za niezbędne i to na każdym etapie postępowania, nawet po zakończeniu postępowania wpadkowego w sprawie kontroli zgodności z konstytucją,

— stosowania wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia tymczasowej ochrony sądowej praw gwarantowanych w porządku prawnym Unii oraz

— odstąpienia od stosowania, po zakończeniu takiego postępowania wpadkowego, tego krajowego przepisu ustawowego, jeżeli uważa go za sprzeczny z prawem Unii.

Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy przepisy krajowe, których dotyczy sprawa główna, mogą być interpretowane zgodnie z tymi wymogami prawa Unii.

2) Artykuł 67 ust. 2 TFUE oraz art. 20 i 21 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (kodeks graniczny Schengen) stoją na przeszkodzie istnieniu uregulowania krajowego, które przyznaje organom policji państwa członkowskiego uprawnienie do kontrolowania — wyłącznie w strefie 20 kilometrów w głąb kraju licząc od granicy lądowej tego państwa z innymi państwami będącymi stronami KWUS — tożsamości każdej osoby, niezależnie od jej zachowania i istnienia szczególnych okoliczności wskazujących na ryzyko zagrożenia dla porządku publicznego, w celu ustalenia, czy przestrzega ona obowiązków posiadania, posiadania przy sobie oraz okazywania dokumentów wymaganych ustawą, jeżeli uregulowanie to nie zawiera niezbędnego zakresienia tego uprawnienia, gwarantującego, że praktyczne wykonywanie uprawnienia do przeprowadzania kontroli tożsamości nie przybierze skutku równoważnego ze skutkiem odpraw na granicach.

(¹) Dz.U. C 161 z 19.6.2010.

Odwołanie wniesione w dniu 7 grudnia 2009 r. przez Goldman Management AD od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 16 listopada 2009 r. w sprawie T-354/09

(Sprawa C-507/09 P)

(2010/C 221/24)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Wnoszący odwołanie: Goldman Management AD (przedstawiciel: adwokat I. Lilkova)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Bułgarii

Trybunał (siódma izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania postanowieniem z dnia 6 maja 2010 r.